Recensie: Alleen een wonder ****1/2

Stuivenbergsite Antwerpen
dinsdag 22 juli 2025

foto © Karolina Maruszak

Recensie:
Twee jaar na De eenzame stad, beleefde Johannes Lievens zijn nationale première op de Stuivenbergsite in Antwerpen met Alleen een wonder. Het moet gezegd, de theatermaker is in die twee jaar enorm gegroeid als schrijver en als speler. Samen met drummer Orlan Ghekière brengt ie een voorstelling over de weg zoeken, kwijt zijn, en terug proberen te vinden. Kortom een richting nodig hebben in je leven dat soms heel abrupt een andere wending kan nemen waarbij je je afvraagt waar het misgelopen is.

In Alleen een wonder start Lievens vanuit zijn eigen leven, in de ik-vorm. Na een tijdje geeft ie de toeschouwers mee dat ie ook gesprekken had met buurtbewoners van 2060 en deze geïntegreerd heeft in zijn voorstelling. Lievens kwam zo aan een berg aan rijk en sterk theatermateriaal dat het een hele uitdaging werd om te schrappen. Dat is uiteindelijk gelukt, al horen we dat er nog veel meer materiaal is dat ook bijzonder straf is maar de voorstelling uiteindelijk niet haalde. Met wat geluk kan ie daar nog wat mee verderop in zijn carrière.
Twee verhalen staan centraal in Alleen een wonder, een uit Duitsland en een veel dichterbij hemzelf. Dat is hetgeen waar ie naar terugkomt, een rode draad zeg maar, van zijn beloftevolle zus. Een violiste die 13 maanden jonger is dan hij, en in alles sneller was dan hij zoals leren stappen en zwemmen. Alleen in het babbelen was hij haar kennelijk voor. Reden wellicht waarom ie 4 jaar geleden afstudeerde als meester in de Woordkunst. Zijn zus die al vroeg als soliste werd gevraagd terwijl ze nog studeerde, crashte op een dag. Toen men haar kamer leegmaakte, ontdekte het gezin een oefenschema op verschillende ruitjespapieren wat achteraf een aanwijzing kon zijn dat ze al die tijd had stilgestaan of achteruit was gegaan, stelt Johannes.
Via de andere kleine verhalen zoals dat van Kristien die een hoofdrol aangeboden kreeg bij de BRT als actrice maar uiteindelijk 35 jaar de rol van haar leven speelde als loketbediende bij het OCMW, dat van Anja die dieren opzet, maar last had van paniekaanvallen, over Rudy, zijn lichtman in Zwevezele bij The Lion King, die Johannes als regisseur veel vroeger een cue meegaf via de walkie talkie dan nodig was zodat Rudy die op tijd uit zou voeren, over de Roger die van het De Coninckplein naar de Harmonie en terug met verschillende t shirts over elkaar aan wandelt, nooit een berg beklom in de Himalaya maar in plaats daarvan met zijn sherpa dagenlang een uitwisseling van speeksel en tintelingen beleefde, versterkt hij zijn boodschap van Alleen een wonder.
Het album Blue van Joni Mitchell uit 1971 en dan welbepaald de song 'All I want' met de openingszinnen 'I am on a lonely road and I am traveling. Traveling, traveling, traveling. Looking for something, what can it be?'

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vat dan ook zowel inhoudelijk als qua gevoel het fraaie Alleen een wonder het best van al samen. Lievens brengt het aan de synths samen met Ghekière op drums wanneer de voorstelling een uur bezig is. Het zou een prima einde kunnen geweest zijn met een fade out en klaar. Maar die drie kwartier die daarna nog volgen zijn tekstueel nu eenmaal zo interessant en voegen nog bijkomende lagen toe aan het thema, met zelfs naar verluidt een inkijk in het creatieproces van deze voorstelling, de richting die zijn coaches wilden dat ie zou uitgaan en hoe hij zelf daarnaar keek, dat de tijd gewoon voorbijvliegt.

Dat kan niet gezegd worden van 'As Slow as Possible' dat John Cage in 1985 componeerde voor piano en twee jaar later herwerkte voor orgel. Het stuk wordt sinds 5 september 2001 uitgevoerd door een orgel in de St. Burchardi kerk in het Duitse Halberstadt en zal met 639 jaar de op één na langste muzikale uitvoering worden. Die begon trouwens met een rust die tot 5 februari 2003 duurde. Dan pas was namelijk de eerste toon van het werk te horen in die kerk.

Alleen een wonder lijkt er ook muzikaal naar te refereren. De voorstelling start namelijk met een lang gezoem waarna Orlan Ghekière zijn drums begint te bespelen. Zo nu en dan horen we Lievens ook aan de synths waarmee hij dan weer muzikaal het verhaal van Arthur, een gamer, lijkt te ondersteunen.

< Bert Hertogs >

Credits Tekst en spel - Johannes Lievens Muziek - Orlan Ghekière Coach - Johan Petit Coach - Suzanne Grotenhuis Decor en licht - Tim Clement Productie - Martha!tentatief Coproductie - De Nwe Tijd Coproductie - Perpodium en Zomer van Antwerpen, met de steun van de Tax Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.